

De kippen van Sofie

Een kot is pas een kot als er goede bewoners zijn, een goede kotmadam of -meneer en goede burens. Vooral de burens zijn de jongste tijd zeer belangrijk. Er zijn immers bewoners bijgekomen op het kot: drie kippen.

Het was Sofie die met het idee kwam om kippen te houden. Dat was ecologisch verantwoord. Alle overschotten konden dan aan de kippen worden gegeven en zouden niet langer in de groenbak belanden. Dat was een groot pluspunt, want die groenbak – één per kot – was niet groot genoeg voor het afval van de ‘normale’ bewoners. Bovendien leveren kippen eieren. Als de maand bijna om en het geld zeker

op is, komen die kippen en vooral hun eieren goed van pas. Kunnen we echt geen kippen in de tuin houden, vroeg Sofie zich af?

Nou ja, het achterste stuk van de tuin is natuurlijk een perfecte plaats voor kippen. Daardoor wordt de job 'grasmaaien' alweer gehalveerd. En het kot achter in de tuin kan natuurlijk gedeeltelijk tot kippenhok worden omgetoverd.

Maar zouden de burens bereid zijn er heerlijk gekakel bij te nemen?

Sofie ging op pad. Eerst bij Diane – er bestaat geen betere buurvrouw of vriendin dan Diane. Zij ging meteen akkoord: een dierenvriend heeft niets tegen kippen. Daarna kwamen de andere burens. Ook zij hadden geen bezwaar. Op de Waversebaan 40 kwamen dus kippen.

En leggen dat die beesten deden! Wat wil je: niet alleen de keukenresten van de studenten kwamen bij de kippen terecht, ook het groenten- en fruitafval van de marktkramer

(eerste kraam rechts voor de politie) mochten ze opeten. Diane kreeg eieren op zaterdag en zondag, en ook in de vakantie, want wie denk je dat er voor de kippen zorgt als de studenten op reis zijn naar Indonesië, Amerika of gewoon naar zee?¹

Gelukkig hadden de studenten het belang van de kotmadam en haar burens al vlug door – misschien werden de kippen daarom ‘Kristin’, ‘David’ en ‘de burens’ gedoopt? Sofie was alleszins tevreden. Haar zwarte, bruine en grijze kippen waren dat ook. En als Sofie naar Amerika ging voor haar doctoraat, mochten haar kippen (niet) mee.

---

¹ Zie ook ‘Michael’.

Natalie en haar Mexicaanse kast

Natalie had haar voorliefde voor oude dingen zeker van haar ouders geërfd. Zij hadden een aantal stallen op hun boerderij omgevormd tot museumpjes, met, onder andere, muziekinstrumenten en oude landbouwwerktuigen. Toen Natalie op kot kwam, duurde het wel even voor ze de smaak en de juiste inrichting te pakken had.

Natalie had haar eigen ideeën over de inrichting van haar kamer. Eerst had ze de mooie, rustige achterkamer van het huis, met een geweldig uitzicht en eersteklasticket voor de Stade van Leuven. In die kamer wou Natalie een fraaie, grote kast hebben. Exit gewone kast

van de kotmadam. Natalie had de perfecte kast gezien, die ze op zaterdag zou binnenbrengen.

De Mexicaanse kast kwam eraan. Ik bekeek het ding en concludeerde onmiddellijk dat die kast onmogelijk boven kon geraken. De trappenhal was groot, maar niet zo groot. Natalie dacht echter het tegenovergestelde. Op dat moment kon het mij ook niet veel schelen of die kast nu wel of niet binnen kon. Ik was immers volop bezig met het regelen van de laatste details voor mijn trouw op zondag.

Vier sterke jaargenoten van Natalie begonnen aan de klus. Een uurtje verder en de kast stond al bijna halverwege op de trap naar de eerste verdieping. En dan kwam het gevreesde geluid: krak, pats, kling en nog veel klingetjes erna. Het venster halverwege de trap naar de eerste verdieping lag eruit.

Natalietje, je weet toch dat ik morgen trouw? Binnen enkele uren staan hier een aantal mensen die blijven slapen om morgen de trouw met ons mee te vieren! DUS, HET KAN MIJ

NIET SCHELEN WAT JE DOET, MAAR DE KAST MOET NAAR BOVEN EN DAT VENSTER GEMAAKT.

Een mens zou zich door minder laten opjagen, nietwaar?

Natalie ging op zoek naar een glazenmaker: Of die alstublieft onmiddellijk een venster kon komen inzetten op de Waversebaan 40, want de kotmadam trouwt morgen?

Kristin, de glazenmaker heeft alleen geel glas. Is dat oké?

Dat geel glas zit nog steeds in het raam halverwege de trap naar de eerste verdieping. Heel vaak als ik er langskom, dan denk ik met plezier aan Natalie. Niet aan mijn trouw (die is al lang vergeten), maar aan Natalie en haar Mexicaanse kast.

Over Natalie weet ik ook nog te vertellen dat ze de kamer aan de voorkant, die ze daarna betrok, donkergroen heeft geschilderd. *De gustibus et coloribus non est disputandum*. Die Mexicaanse kast kon daar, denk ik, niet binnen.